

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

8 augustus 2001

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie
en de Macedonische regering inzake de wederzijdse bevordering en bescherming
van investeringen, ondertekend in Brussel op 17 februari 1999**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

I. Algemene bespreking

1. Betekenis van de Overeenkomst

– Doel van de Overeenkomst

In het algemeen staat de Vlaamse regering positief ten opzichte van het sluiten van internationale investeringsakkoorden, die van belang zijn voor Vlaamse investeerders in het buitenland. Alhoewel buitenlandse investeringen reeds worden beschermd door nationale wetgevingen, biedt een bilateraal verdrag bijkomende waarborgen wegens de voorrang van het internationaal recht op het interne recht van een staat.

De doelstelling van een dergelijke overeenkomst is, naast het aanmoedigen van investeringen, het bieden van een garantie voor een maximale bescherming aan de investeerder, zoals de waarborgen voor een billijke en rechtvaardige behandeling van de investering, de clausule van de meest begunstigde natie om discriminatie te voorkomen, een vergoedingsplicht bij onteigenende maatregelen en de vrije overmaking van inkomsten. Bovendien creëert zulke overeenkomst een eigen juridisch kader waarin investeringsgeschillen kunnen geregeld worden en waarbij de investeerder een beroep kan doen op internationale arbitrage.

– De Overeenkomst vormt een gemengd verdrag

Dergelijke internationale overeenkomsten ten gunste van investeringen in het buitenland zijn verdragen in de zin van het volkenrecht of internationaal publiek recht. Het zijn juridisch bindende en afdwingbare akten onderschreven door volkenrechtelijke rechtspersonen, in casu drie onafhankelijke en soevereine staten en drie deelstaten met een grondwettelijk toegekende bevoegdheid om verdragen te sluiten. Die akten vormen de rechtsgrond voor rechten en verplichtingen in hoofde van die zes overheden en zelfs rechtstreeks in hoofde van investeerders op elkaars grondgebied. Overeenkomstig artikel 167 van de Grondwet, worden alle verdragen gesloten door de daartoe bevoegde regeringen en aan hun parlementen ter instemming voorgelegd, vooraleer ze uitwerking kunnen hebben.

Het zgn. “gemengde” karakter van de BLEU-overeenkomsten inzake investeringen werd in april

1995 unaniem aanvaard door de leden van de interministeriële Conferentie voor buitenlands beleid. Zowel de Gewesten als de federale overheid worden namelijk in principe bevoegd geacht. Dergelijke overeenkomsten worden gemengde verdragen genoemd wegens de gezamenlijke bevoegdheidsuitoefening op het federale en het gefedereerde niveau.

De Gewesten zijn immers bevoegd voor het economisch beleid, alsook voor het afzet- en uitvoerbeleid, overeenkomstig artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 1° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), zoals gewijzigd. De federale overheid blijft bevoegd inzake de verzekering van invoer-, uitvoer- en investeringsrisico's (art. 6, § 1, VI, eerste lid, 3°, BWHI), het handelsrecht, het vennootschapsrecht en de regelgeving voor de vestiging van bedrijven met uitzondering van die in de toeristische sector (art. 6, § 1, VI, vijfde lid, 5° en 6° BWHI).

Daarom bepaalt het eerste artikel van het bijgevoegde ontwerp van decreet dat het een gewest-aangelegenheid betreft. Het tweede en laatste artikel houdt in dat het Vlaams Parlement zijn goedkeuring verleent aan de voorliggende Overeenkomst, zodat ze in werking kan treden na de instemming van al de betrokken parlementen en na de ratificatie door de federale overheid.

2. Schets van het partnerland

– Institutionele en politieke gegevens

Macedonië werd op 17 september 1991 onafhankelijk. Griekenland en de EU (onder druk van Griekenland) verzetten zich tegen de erkenning van een onafhankelijke staat waarin de naam “Macedonië” voorkwam. Uiteindelijk werd het land in april 1993 door de Verenigde Naties erkend onder de interim-naam FYROM (“former Yougoslav republic of Macedonia” of “voormalige Joegoslaviëse republiek van Macedonië”).

Bij de parlementsverkiezingen in 1998 leden de regerende ex-communisten de nederlaag. Er kwam een coalitie tussen het gematigde Democratisch Alternatief, het ultranationalistische VMRO-DPMNE en de Democratische Partij van Albanië. De (ex-)communisten waren voor het eerst sedert 1945 niet aan het bewind. De disputen met de buurlanden vormden samen met de belabberde economische situatie de hoofdthema's van de campagne.

Na de euforie bleek de regering Georgievski voor een moeilijke taak te staan. Door de belabberde toestand van de economie groeide de onvrede bij de bevolking. De ex-communisten speelden daar handig op in. De wankele basis onder de regerings-coalitie is er nog wankeler op geworden. Macedoniërs en Albanezen zijn op bepaalde vlakken naar elkaar toe gegroeid maar elkaar vertrouwen doen beide groepen niet.

In oktober-november 1999 werden presidentsverkiezingen gehouden. De uittreedende president Gligorov was niet meer verkiesbaar. Na drie ronden werd de 43-jarige en vrij onbekende Boris Trajkovski verkozen. Hij was de kandidaat van de VMRO en hij haalde het van zijn sociaal-democratische tegenstrever Petkowski. De nieuwe president stelde zich tot doel Macedonië dichterbij Europa te brengen en de etnische tegenstellingen in eigen land te overbruggen.

De lokale verkiezingen die in september 2000 werden gehouden vormden een belangrijke test voor de regering-Georgievski. Die verkiezingen verliepen niet geheel rimpelloos.

In november 2000 stapte het Democratisch Alternatief, ontevreden over de economische hervormingen, uit de coalitie. De Liberale Partij kwam in de plaats. Met slechts 61 van de 120 zetels in het parlement beschikt de coalitie maar over een zeer kleine meerderheid.

In maart 2001 braken in het noordwesten van het land, rond de stad Tetovo, gevechten uit tussen Albanese rebellen en het regeringsleger. De rebellen eisen een federale staat van (Slavische) Macedoniërs en Albanezen en meer rechten voor de Albanezen, zoals hoger onderwijs in hun eigen taal. Het feit dat de grondwet sinds 1991 alleen Slavische Macedoniërs nog met naam vernoemt in de preambule, zit hen hoog.

Macedonië is een parlementaire democratie met een éénkamerstelsel. De Sobranje telt 120 leden (85 worden rechtstreeks verkozen en 35 door de partijen aangeduid op basis van de resultaten van de algemene verkiezingen). Die verkiezingen vinden om de 4 jaar plaats. De president, die maximum twee termijnen van 5 jaar kan vervullen, heeft weinig macht. Toch slaagde president Gligorov erin om de eenheid van het land te bewaren in moeilijke tijden. De in 1991 opgestelde grondwet stelt een meerpartijensysteem en een vrijemarkteconomie centraal.

– *Samenwerking met Vlaanderen en België*

Vlaanderen wil solidair zijn met de landen van Centraal- en Oost-Europa, alsook met de landen van ex-Joegoslavië en de ex-Sovjetunie, die overschakelen naar een democratische vorm van bestuur en naar een markteconomie. Het heeft trouwens zelf ook belang bij de politieke stabiliteit en de economische groei in die landen, die interessante perspectieven bieden voor de Vlaamse bedrijven.

De voorliggende BLEU-overeenkomst inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen werd door de Vlaamse regering op 9 februari 1999 goedgekeurd. De federale vertegenwoordiger werd gemachtigd ze mede namens Vlaanderen te ondertekenen.

België geniet in Macedonië van een bijzonder gunstig imago. Het feit dat Brussel de hoofdstad is van de EU speelt hierbij zeker een rol. Macedonië hecht een groot belang aan de versteviging van de bilaterale betrekkingen.

België steunde de toetreding van de republiek tot de Verenigde Naties en knoopte in 1994 diplomatieke betrekkingen aan met Macedonië. In de loop der jaren werden verschillende bilaterale akkoorden en verdragen gesloten en werd steun verleend aan het land. Zo werd in april 1999 een steunveloppe van 500 miljoen BEF verleend. In oktober 2000 maakte de DGIS 17 miljoen BEF vrij voor een IOM-project ter preventie van de mensenhandel.

In Kumanovo verblijven ongeveer 300 Belgische militairen als steun van de troepen in Kosovo. De relaties met de Macedonische overheid zijn goed te noemen. De militairen zetten zich ook sociaal actief in op lokaal vlak.

Tijdens zijn voorzitterschap van de EU wil België speciaal aandacht besteden aan de Balkan.

– *Samenwerking met andere landen en met internationale organisaties*

Macedonië werd op 8 april 1993 lid van de Verenigde Naties. In december van dat jaar werd een internationale troepenmacht geïnstalleerd om te voorkomen dat, na Kroatië in 1991 en Bosnië-Herzegovina in 1992, ook in Macedonië een oorlog zou uitbreken. De hoop dat Macedonië snel het centrum van de wederopbouw van de hele regio zou worden is vervlogen. Daarom zijn ontgoocheling

en vijandige gevoelens tegenover westerse landen onder de bevolking toegenomen. Officieel willen alle partijen Macedonië wel dichter bij de NAVO en de EU brengen.

Ten gevolge van de Kosovo-crisis en mede onder impuls van het Stabiliteitspact, besteedt de EU extra aandacht aan Macedonië en Albanië, twee stabiliserende actoren in de regio. Door de samenwerking te bespoedigen en te versterken, wil de EU tot de stabiliteit in de regio bijdragen. Op 24 november 2000 werd een Associatie- en Stabilisatieakkoord geparafeerd. Dat akkoord is het eerste akkoord van dit type en het zal als model dienen voor gelijkaardige akkoorden met andere Balkanlanden. De ondertekening is nu gepland op 10 april 2001 en het akkoord zou in de eerste helft van 2003 in werking treden. In afwachting daarvan zal een interim-akkoord worden gesloten betreffende de handelsvoorwaarden. De bevolking staat zeer positief tegenover een toenadering tot de EU.

De aanwezigheid van VMRO-DPMNE in de regering voorspelde een weinig vlotte relatie met buurlanden Bulgarije en Griekenland. VMRO (Interne Macedonische Revolutionaire Organisatie) vecht immers voor “een vrij, autonoom en verenigd Macedonië” waartoe ook delen van Noord-Griekenland en Bulgarije behoren. De VMRO-voorzitter verklaarde in mei 1998 dat zijn partij de landsgrenzen niet wil verleggen maar wel dat de Macedonische minderheden in Griekenland en Bulgarije voldoende rechten krijgen. Griekenland stelde in februari 1994 een blokkade in tegen Macedonië. In september 1995 werd een compromis bereikt en in januari 1996 knoopten beide landen diplomatieke betrekkingen aan. Vandaag zijn de betrekkingen nog steeds niet volledig genormaliseerd maar de facto is de samenwerking tussen beide landen intens en beslaat ze vele domeinen.

De relaties met Bulgarije verbeterden aanzienlijk nadat in 1999 een akkoord werd bereikt over de of-

ficiële talen. Er werden een aanzienlijk aantal bilaterale akkoorden gesloten en op 1 januari 2000 trad een vrijhandelsakkoord in werking. Toch blijven spanningen bestaan over de taalkundige en etnische verwantschap.

Tijdens de Kosovo-crisis werd Macedonië overspoeld door vluchtelingen. De opvang zorgde voor grote problemen. Door die crisis zijn de relaties met Joegoslavië grondig verstoord. Macedonië steunde aanvankelijk de Serviërs in het verwerpen van de Albanese eisen maar daarna werd een andere politiek gevoerd uit vrees voor oorlog. De etnische Albanese (volgens de volkstelling van 1994 23 % van de bevolking, maar waarschijnlijk is hun aandeel groter) zijn ontevreden. Ze voelen zich tweederangsburgers. De relaties met Albanië zijn verbeterd. Toch blijven illegale grensoverschrijdingen en grensincidenten een bron van ongerustheid.

Regionale samenwerking is een andere prioriteit in het buitenlands beleid. Macedonië neemt daarom actief deel aan bijna alle regionale initiatieven in Zuid-Oost-Europa.

– *Economische gegevens*

Macedonië was de armste republiek van ex-Joegoslavië. In het begin van de jaren negentig was de economische achteruitgang groter dan in andere Balkanlanden. De overgang van een planeconomie, gericht op industrie en dan vooral metaal en andere halfafgewerkte producten, was moeilijk. De regering moest economische diversificatie en privé-initiatieven aanmoedigen. Het uiteenvallen van Joegoslavië trof Macedonië hard. De banden met Slovenië, Kroatië en Bosnië-Herzegovina werden verbroken door de oorlog. Bovendien viel de handel met de voornaamste partner, Servië-Montenegro, stil door de VN-sancties in 1992. De industrie, die moeizaam van deze klappen herstelde, werd begin 1994 dan ook nog getroffen door de blokkade die Griekenland instelde.

De macro-economische indicatoren geven het volgende beeld van de evolutie in de economische toestand :

(in %)	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999
Groei BBP	- 9,1	- 1,8	- 1,2	0,8	1,5	2,9	2,7
Inflatie			15,9	3,0	3,6	0,8	1,1
Werkloosheid	25,6	27,3	31,6	42,0	44,2	34,5	32,4

De meeste problemen konden slechts op middellange termijn opgelost worden door de herstructurering van de industrie en het vinden van nieuwe markten. Ondertussen werd vooral werk gemaakt van de strijd tegen de inflatie. Die bedroeg in 1992 liefst 1.700 %. Het begrotingstekort kon enkel door het drukken van nieuwe geldmiddelen aangezuiverd worden. Dat tekort kwam er omdat na de onafhankelijkheid de steun van Belgrado wegviel, de werkloosheid toenam en de belastingsinkomsten daalden. Na verschillende valse starts kaderde de regering begin 1994 haar fiscale en monetaire politiek in een IMF-programma. Subsidies voor industrie en landbouw werden afgeschaft en andere uitgaven beperkt. Het tekort daalde in 1993 tot 13,8 % van het BNP en een jaar later zelfs tot 2,9 %. In 1996 en 1997 werd een begrotingsevenwicht bereikt. Om de inkomsten te verhogen heeft de regering het belastingstelsel hervormd. Zo werd in januari 1999 het BTW-systeem ingevoerd.

Om de economie te stabiliseren rekende de regering op haar monetaire politiek. In september 1995 maakte ze van nominale muntstabiliteit haar voornaamste doel. Formeel bleef de munt vlottend maar de Nationale Bank kwam toch tussen om de koers van de denar tegenover de Duitse mark vast te leggen. De inflatie daalde tot 15,9 % in 1995 en bedroeg nog slechts 3 % in 1996 maar in 1997 steeg ze weer als gevolg van een devaluatie om daarna opnieuw te dalen.

De economie werd zwaar getroffen door het conflict in Kosovo. Het putte de sociale voorzieningen uit en versterkte het wantrouwen van verschillende volkeren in de multiculturele armlastige staat. Macedonië raamt de directe economische verliezen op circa anderhalf miljoen US dollar. Macedonië kreeg hulp maar die was onvoldoende om alle verliezen te compenseren.

In de tweede helft van de jaren negentig legde de regering een groter accent op de herstructurering van de industrie. De eerste stappen werden in 1993 gezet met het lanceren van een privatiseringsprogramma. In april 1998 waren 1.160 van de 1.261 geselecteerde bedrijven in privé-handen overgegaan. Zelfs de grootste 25, verlieslatende, ondernemingen waren in dat geval. Toch zorgde die privatisering niet voor veel nieuw kapitaal en knowhow op het vlak van management want de werknemers namen de grootste belangen in hun bedrijf.

Macedonië kampt met een hoog werkloosheidscijfer, op Bosnië-Herzegovina na wellicht het hoogste in de Balkan. Het probleem is structureel en treft vooral de Albanese minderheid. Veel Macedoniërs en dan vooral etnische Albanen zoeken werk in het buitenland. In 1998 nam de regering een aantal maatregelen om het probleem aan te pakken. Een subsidiëringprogramma zorgde ervoor dat 50.000 nieuwe banen werden gecreëerd. Vooral kleine ondernemingen zorgen voor nieuwe tewerkstelling. Toch zal het werkloosheidsprobleem slechts kunnen opgelost worden door structurele hervormingen. De moeilijke sociale omstandigheden zijn een voedingsbodem voor corruptie, machtsmisbruik en illegale praktijken.

Vandaag is de economie op sterven na dood : de werkloosheid bedraagt meer dan 30 %, het gemiddeld maandloon is 300 DM per maand. De privatisering van ex-communistische staatsbedrijven verloopt moeizaam en de Westerse hulpgoederen komen vaak niet op tijd aan.

De begroting voor 2001 voorziet 61 miljard denars inkomsten (ongeveer 43 miljard BEF) tegenover 50,5 miljard denars uitgaven. Er wordt gehoopt op een stijging van het BNP met 6 %, van de inflatie met 2,2 % en van de lonen met 2,3 %. De uitvoer zou met 14 % stijgen en de invoer met 10 %.

Op het gebied van handel is Macedonië één van de meest open landen in de regio. Het sloot vrijhandelsovereenkomsten met Tsjechië, Hongarije, Polen, Slowakije en Slovenië en onderhandelde met de meeste andere Balkanlanden. Handel met de landen van ex-Joegoslavië was zeer belangrijk maar door de oorlog wonnen andere buitenlandse markten aan belang.

Handel met de BLEU (in duizend BEF)

	Invoer	Uitvoer
1996	718.400	669.884
1997	713.051	1.193.717
1998	606.970	1.752.013
1999	748.000	1.217.000

Macedonië voert vooral textiel en machines, toestellen en elektrische apparaten in terwijl de uitvoer voor bijna 80 % bestaat uit onedele metalen.

Wat energie betreft, heeft Macedonië grote voorraden steenkool van lage kwaliteit, zodat antraciet en steenkool voor de metaalverwerkende nijverheid moeten worden ingevoerd. Dat is ook het geval voor olie (via de Griekse haven Thessaloniki) en Russisch aardgas (via een pijplijn vanaf de Bulgaarse grens tot Skopje). Het land kan wel zelf voorzien in zijn elektriciteitsbehoeften.

II. Specifieke bespreking van de Overeenkomst met Macedonië

1. Ontstaan van de Overeenkomst

Op 20 en 21 januari 1998 vonden in Skopje de onderhandelingen tussen de BLEU-delegatie en de Macedonische overheid plaats. Voor het Vlaams Gewest traden de federale delegatieleden op.

Macedonië (FYROM) was duidelijk vragende partij om met de BLEU een overeenkomst inzake investeringen te sluiten. Hierdoor verliepen de onderhandelingen vlot en hebben ze geleid tot de parafering van de overeengekomen tekst in de Engelse taal. De parafering geschiedde evenwel met een reserve voor wat de naam van Macedonië (FYROM) betreft. Na consultatie werd de benaming aangepast aan deze die wordt gehanteerd door de EU en haar lidstaten, te weten "Macedonische regering". Overeenkomstig werd de aanduiding voor de regering van het Koninkrijk België gewijzigd in "de Belgische regering". De tweede parafering, waardoor deze aanduiding van Macedonië (FYROM) werd aanvaard, vond plaats op 9 oktober 1998 in Brussel.

Daarna werden aan de tekst van de Overeenkomst nog enkele wijzigingen aangebracht ingevolge opmerkingen van de Directie-generaal Juridische Zaken van het federale ministerie van Buitenlandse Zaken. De derde en laatste parafering vond plaats op 20 januari 1999 in Brussel.

Vervolgens werden de vertalingen in de Nederlandse, de Franse en de Macedonische taal door al de betrokken overheden via een schriftelijke procedure goedgekeurd. Al die versies zijn authentieke teksten. De Engelse versie is doorslaggevend bij een geschil over de interpretatie van de Overeenkomst, zodat het aangewezen is die eveneens aan het Vlaams Parlement voor te leggen.

2. Advies van de Raad van State

In zijn advies d.d. 12 oktober 2000 heeft de Raad van State één opmerking gemaakt. In het ontwerp van decreet dient in artikel 2 “zal volkomen gevolg hebben” geschreven te worden i.p.v. “zal volkomen uitwerking hebben”. Het ontwerp van decreet werd in die zin aangepast.

3. Inhoud van de Overeenkomst

– *Typetekst van de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU)*

Reeds gedurende meer dan dertig jaar sluit de BLEU overeenkomsten met landen die geen lid zijn van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), om de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen te realiseren. Daarom hebben de leden van de BLEU een tekst goedgekeurd die zij aan hun gesprekspartners voorstellen als basis van de onderhandelingen. Op 29 juni 1994 heeft de Vlaamse regering die typetekst aanvaard.

Die zgn. BLEU-tekst bepaalt principieel dat elke verdragspartij eender welke soort van investeringen door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon met de nationaliteit van een andere verdragspartij op zijn grondgebied toelaat (artikelen 1 en 2 van de BLEU-tekst). Dit is de basis voor de bevordering van de investeringen. De bescherming vindt men terug in de artikelen 3 tot 6.

Artikel 3 bevat een bepaling van niet-discriminatie en van meest begunstigde natie. Het sluit wel de voorrechten van de investeerders van een derde staat uit, die verbonden zijn aan de deelneming aan een vrijhandelszone, een douane-unie, een gemeen-

schappelijke markt of een andere vorm van regionale economische organisatie.

Artikel 4 verbiedt elke maatregel van onteigening of nationalisatie, tenzij voor het openbaar nut, de veiligheid of het nationale belang van de contracterende partij en dan op voorwaarde dat de maatregel wettelijk en non-discriminatoir is en begeleid wordt door een gepaste en reële schadevergoeding. Dezelfde principes gelden voor schade ingevolge geweld.

Artikel 5 regelt de overmakingen van alle betalingen inzake investeringen en lonen, waarbij de vrije transfer met een eventuele vergunning als principe geldt.

Artikel 6 voorziet een subrogatie van een partij of een openbare instelling in de rechten en de voorrechten van investeerders met deze nationaliteit, indien die partij of instelling schadevergoeding heeft uitbetaald aan die investeerders op grond van een garantie voor een investering. De andere betrokken partij kan dan aan de subrogerende verzeekerder de wettelijke of de contractuele verplichtingen van de investeerder opleggen.

In artikel 8 worden de bijzondere overeenkomsten die vroeger tussen een partij en een investeerder van een andere partij werden gesloten, bevestigd. De bepalingen ervan vullen de algemene draagwijdte van deze typeovereenkomst aan. Met bijzondere overeenkomsten worden verbintenissen bedoeld die betrekking hebben op concrete investeringsprojecten.

De artikelen 9 en 11 regelen respectievelijk de procedure voor geschillen over investeringen tussen een investeerder van een partij en een andere partij en die tussen partijen inzake de interpretatie en de toepassing van deze typeovereenkomst.

Indien een minnelijke schikking onmogelijk blijkt te zijn, bepaalt artikel 9 dat door een arbitrage-rechtscollege een definitieve en bindende uitspraak over het geschil wordt gedaan. Geen enkele contracterende partij kan hierbij aanvoeren dat de investeerder vergoed wordt door een verzekering of garantie.

Artikel 11 bepaalt dat, na de mislukking van een minnelijke schikking via diplomatieke weg en via een gemengde commissie, een college van drie scheidsrechters wordt aangesteld. Elke partij duidt één scheidsrechter aan. Deze twee scheidsrechters duiden in onderling overleg een derde scheidsrechter als voorzitter van het college aan. Deze voorzitter

ter is een onderdaan van een derde staat. Indien de scheidsrechters niet op deze wijze kunnen worden aangesteld, kan een partij zulk verzoek richten tot de voorzitter of ondervoorzitter van het Internationaal Gerechtshof. De uitspraken van het college van scheidsrechters zijn definitief en bindend.

Wat de bevordering van de investeringen betreft, kunnen nog de artikelen 7 en 10 vermeld worden, die de meest gunstige regels ervoor laten gelden. Artikel 7 bepaalt dit ten opzichte van de nationale wetgeving van de partijen en van de bestaande en toekomstige internationale of andere overeenkomsten tussen de partijen. Artikel 10 voorziet de clause van de meest begunstigde natie.

Artikel 12 stelt de investeringen die aan deze overeenkomst voorafgaan gelijk met die na de inwerkingtreding ervan. De vroegere investeringen worden eveneens beschermd.

Artikel 13 bepaalt de duur en de inwerkingtreding van deze overeenkomst. Een termijn van tien jaar geldt, die zonder voorafgaande opzegging stilzwijgend verlengd wordt. De typeovereenkomst treedt een maand na de datum van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging in werking.

– *Afwijkingen van de typetekst van de BLEU*

De typetekst van de BLEU, door de Vlaamse regering in 1994 goedgekeurd, vormde de basis van de onderhandelingen. De geparafeerde Overeenkomst stemt in grote mate overeen met de typetekst van de BLEU. Enkele technische aanpassingen waren noodzakelijk om overeenstemming met de juridische en financiële situatie in Macedonië (FYROM) te bereiken. De BLEU-delegatie bepaalde haar uitgangspositie ter zake in een voorafgaande coördinatievergadering.

De afwijkingen van de typetekst zijn beperkt tot de titel van de Overeenkomst en zes artikelen. Hierna volgen de voornaamste, met name die met een inhoudelijke betekenis.

– *Titel van de Overeenkomst*

In overeenstemming met het beleid van de Europese Unie wordt niet de term “Republiek Macedonië”, maar “Macedonische regering” gehanteerd.

Artikel 1

De benaming van de BLEU-partner in de Overeenkomst leidde in paragraaf 2, a) en b), van de Overeenkomst tot een aanpassing van de BLEU-typetekst. Meer bepaald is er naar aanleiding van de begripsomschrijving van “onderdanen” en “ondernemingen” sprake van de “Staat, Partij van deze Overeenkomst” en “die Staat” in plaats van de overeenkomstsluitende partijen bij naam te noemen. Een gelijkaardige aanpassing geschiedde naar aanleiding van de begripsomschrijving van “grondgebied”.

De problematiek van de benaming van Macedonië (FYROM) blijkt eveneens uit de aanpassing die gebeurde in artikel 1, paragraaf 4 (begripsomschrijving van “grondgebied”), en in artikel 6, paragraaf 2, waar “Overeenkomstsluitende Partijen” werd vervangen door “Staten, Partijen van deze Overeenkomst”, en in de artikelen 8 en 11, paragraaf 6, waar in de uitdrukking “nationale wetgeving” het woord “nationale” werd weggelaten.

Artikel 2

Aan artikel 2 van de Overeenkomst werd een derde paragraaf toegevoegd, die tegemoet komt aan de geuite wens om zowel geïnformeerd te worden over de gevolgen van wetten, voorschriften, beslissingen, administratieve praktijken of procedures als over het beleid van een andere Overeenkomstsluitende Partij. De informatie die wordt beoogd, betreft gegevens die een weerslag kunnen hebben op de investeringen waarop de Overeenkomst van toepassing is.

Artikel 3

Naast de voorrechten ter bescherming van investeringen die worden toegekend ten gunste van een derde partij op grond van haar lidmaatschap van of associatie met een vrijhandelszone, een douane-unie, een gemeenschappelijke markt of elke andere vorm van regionale organisatie op economisch vlak (paragraaf 4), worden in paragraaf 5 ook de voorrechten voortvloeiend uit overeenkomsten inzake het vermijden van dubbele belasting uitgesloten van de regeling in artikel 3 van de Overeenkomst met betrekking tot de bescherming en de behandeling van investeringen.

Artikel 5

In de tweede alinea van artikel 5, paragraaf 3, van de Overeenkomst is bepaald dat, voor wat de te betalen schadevergoeding in geval van onteigening van investeringen om redenen van openbaar nut, veiligheid of nationaal belang betreft, de rente op het bedrag van de schadevergoeding, vanaf de datum van de vaststelling van het bedrag van de schadevergoeding tot de datum van de uitbetaling, de op jaarbasis berekende LIBOR-rentevoet heeft.

Artikel 10

In artikel 10 van de Overeenkomst werd, zoals in artikel 2, een element betreffende de uitwisseling van informatie tussen de Overeenkomstsluitende Partijen opgenomen. Er wordt namelijk bepaald dat de ene Overeenkomstsluitende Partij onverwijld instemt met het verzoek tot overleg inzake de uitlegging of toepassing van de voorliggende Overeenkomst, uitgaande van de andere Overeenkomstsluitende Partij.

Artikel 13

In de tweede paragraaf van artikel 13 van de Overeenkomst is bepaald dat de Overeenkomst niet van toepassing is op investeringsgeschillen die zich hebben voorgedaan voor de inwerkingtreding ervan.

*De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting,
Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden,*

Patrick DEWAEL

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Macedonische regering inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend te Brussel op 17 februari 1999

DE VLAAMSE REGERING

Op het gezamenlijk voorstel van de leden van de Vlaamse regering ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De minister-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden zijn ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De Overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Macedonische regering inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend te Brussel op 17 februari 1999, zal volkomen uitwerking hebben.

Brussel,

*De minister-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van Financiën,
Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden,*

Patrick DEWAEL

*De minister-vice-president van de Vlaamse regering en de Vlaamse minister van Mobiliteit,
Openbare Werken en Energie,*

Steve STEVAERT

De Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen,

Mieke VOGELS

De Vlaamse minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking,

Bert ANCIAUX

De Vlaamse minister van Onderwijs en Vorming,

Marleen VANDERPOORTEN

De Vlaamse minister van Werkgelegenheid en Toerisme,

Renaat LANDUYT

De Vlaamse minister van Leefmilieu en Landbouw,

Vera DUA

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport,

Johan SAUWENS

De Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media,

Dirk VAN MECHELEN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de Macedonische regering inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Brussel op 17 februari 1999, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 29 juni 2001.

*De minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting,
Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden,*

Patrick DEWAEL
